

Votre Programme Matmidim

Semaine du 14 au 18 janvier 2024

Souguia n°117

ת"ס

Matmidim

Programme d'étude Mondial

Sujet de la semaine :

Adam Hamazik Béoness (4)

Halakha

Léilouy Nishmat

Rav Avraham ben Sultana et Esther bat Maha

Pour la santé de

Esther bat Rakheli

matmidim.com

Tephila avant le Limoud

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שלא יארע דבר תקלה על ידי, ולא אכשל בדבר הלכה, וישמחו בי חברי, שלא אמר על טמא טהור ולא על טהור טמא, ולא על מתר אסור ולא על אסור מתר, ולא יפשו חברי בדבר הלכה ואשמח בהם. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

Tephila après le Limoud

מודה אני לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, ששמת חלקי מיושבי בית המדרש. ולא שמת חלקי מיושבי קרנות. שאני משכים והם משכימים. אני משכים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אני עמל והם עמלים. אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אני רץ והם רצים. אני רץ לחיי העולם הבא, והם רצים לבאר שחת. שאמר ואתה אלהים תורדם לבאר שחת. אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם, ואני אבטח בך.

Programme du dimanche

שולחן ערוך חושן משפט הלכות נזיקין סימן שעח סעיף א

אסור להזיק ממון חברו. ואם הזיקו, אף על פי שאינו נהנה, חייב לשלם נזק שלם, בין שהיה שוגג בין שהיה אנוס. (ודווקא שאינו אנוס גמור, כמו שנתבאר). כיצד, נפל מהגג ושבר את הכלי, או שנתקל כשהוא מהלך ונפל על הכלי ושברו, חייב נזק שלם.

ש"ך על שולחן ערוך חושן משפט הלכות נזיקין סימן שעח סעיף א

(א) ודוקא שאינו אנוס כו'. הל' מגומגם וכך הל"ל וי"א דוקא שאינו אנוס גמור דמלשון הרמב"ם והמחבר משמע דאין חילוק וכ"כ הרב המגיד דלהרמב"ם אין חילוק:

(ב) שאינו אנוס גמור כו'. עיין מ"ש לקמן ריש סי' שפ"ו דנראה דוקא כשהזיק בלא מתכוין אבל מי שמזיק במתכוין אפי' אנוס גמור חייב כמו נרדף ששבר את הכלים לקמן סי' ש"פ סעיף ב' וע"ש:

לבוש חושן משפט סימן שעח סעיף א

[...] המזיק ממון חברו אפילו שאינו נהנה הוא ממנו כיון שמזיקו בין במזיד בין בשוגג חייב לשלם, ובלבד שלא יהא אנוס, דהא אנוס רחמנא פטריה בכל מקום אפילו באיסורים גדולים כרציחה כמו שיתבאר [סימן תכה ס"א] כל שכן בממון. ודוקא שיהא אנוס גמור, אבל אם אינו אנוס גמור חייב לשלם נזק שלם. כיצד, נפל מן הגג ושבר את הכלים או שנתקל כשהוא מהלך ונפל על הכלי ושברו חייב לשלם נזק שלם, שאין זה אנוס גמור אלא קרוב לפשיעה הוא שהיה לו ליזהר שלא יפול.

שולחן ערוך חושן משפט הלכות נזיקין סימן שעח סעיף ב

נפל מן הגג והזיק, חייב לשלם נזק שלם, בין שנפל ברוח מצויה בין שנפל ברוח שאינה מצויה. (דלא מקרי אנוס גמור) (טור).

סמ"ע על שולחן ערוך חושן משפט הלכות נזיקין סימן שעח סעיף ב

[ב] בין שנפל ברוח מצויה כו'. עיין דרישה [סעיף א'], שם כתבתי אלשון הטור שכתב שאם נפל ברוח שאינה מצויה פטור, דקשה הא הטור בעצמו כתב לקמן בסימן תכ"א סעיף י"ג דאם נפל ברוח שאינה מצויה חייב בנזק, וכן הוא בגמרא [ב"ק כ"ז ע"א]. וחילקתי, דבגמרא ושם בסימן תכ"א איירי כשניזק האדם מנפילתו עליו מהגג ברוח שאינה מצויה, ובהזיק באדם דאם נפל ברוח מצויה נתבאר שם דחייב בד' דברים, משו"ה ברוח שאינה מצויה נחתי בה חד דרגא שלא לחייבו בד' דברים כי אם בחיוב נזק בלבד, וכאן דאיירי דניזקו כלים בנפילתו, דגם בנפילתו ברוח מצויה אינו חייב על נזקם כי אם נזק, משו"ה בנפילתו ברוח שאינה מצויה ס"ל להטור דנחתינן ביה לחיובו ולא מחייבין ליה אנזקו כלל כי אם בנפילתו ברוח מצויה, ע"ש מ"ש עוד שינוי. וא"כ יתישב לשון המחבר דנראה דדבריו ככפל וסתומים, דבסעיף א' סתם וכתב חייב לשלם היזק כלים בנפל מן הגג, ולא פירש דמיירי גם ברוח שאינה מצויה, ובסעיף שאחריו חזר וכתב דינא דנפילה מהגג ופירש דבריו דחייב אפילו ברוח [שאינה] מצויה. ולפי מה שכתבתי

לחלק אתי שפיר, דבסעיף א' דאיירי בנזקי כלים משום הכי לא כתב דחייב ברוח שאינה מצויה, ובסעיף ב' דאיירי בהיזק בן אדם משום הכי כתב שם דחייב אפילו בנפל ברוח שאינה מצויה. ואף שהבית יוסף לא ס"ל האי שינוי, דהא הב"י הקשה אדברי הטור דפטרו ברוח שאינה מצויה, מ"מ י"ל דחזר בו כאן בחיבורו וס"ל ג"כ כמו שכתבתי ודו"ק:

ט"ז חושן משפט סימן שעח

ברוח שאינה מצויה. במ"ש הסמ"ע [סק"ב] לישב דברי רבינו הטור, תמוה לי מנין לרבינו זה דיהא נחית חד דרגא, דהא לענין נזק שוה אדם וכלים. ונלע"ד דלא מחייב רבינו בסימן תכ"א אלא באין לו מעקה, כמ"ש שם דלא היה לו לעלות בגג שאין לו מעקה שיכול ליפול ברוח שאינה מצויה, אבל הכא מיירי שיש לו מעקה אלא שנפל באונס למעלה מן המעקה, שבאה רוח סערה כל כך והגביהו וזרקו, אין לך אונס גדול מזה, כנ"ל. ובהא ניחא מ"ש [הטור בסימן זה] אח"כ בשם הראב"ד [בהשגות פ"ו מחובל ומזיק ה"ד] ליפטר טפי מרוח שאינה מצויה, כצ"ל, ופירושו אותו רוח שאינה מצויה [בסימן תכ"א הנ"ל]:

Programme du lundi

שולחן ערוך חושן משפט הלכות נזיקין סימן שעח סעיף ג

היה עולה בסולם ונשמטה שליבה מתחתיו ונפלה והזיקה, אם לא היתה מהודקת וחזקה, חייב. ואם היתה חזקה ומהודקת ונשמטה או שהתליעה, הרי זה פטור, שזו מכה בידי שמים היא. וכן כל כיוצא בזה.

שם חושן משפט הלכות חובל בחבירו סימן תכא סעיף ג

י"א דצער ורפיו ושבת חייב אפילו שלא בכונה, ובלבד שלא יהא אנוס, אלא שוגג קרוב למזיד; אבל בנזק חייב אפילו אנוס, דאדם מועד לעולם, בין שוגג בין מזיד, בין ער בין ישן.

שם סעיף ד

בד"א שיטן חייב, בשישנו שניהם כאחד ונתהפך אחד מהם על חבירו והזיקו או קרע בגדיו. אבל אם היה אחד ישן, ובא חבירו ושכב בצדו, זה שבא באחרונה חייב אם הזיק לראשון. ואם הראשון הזיקו, פטור. (והוא הדין בכל אונס גדול כזה, פטור המזיק) (ר"י נ"ל"א ח"ב). וכן אם הניח כליו בצד הישן, ונתהפך עליהם ושבדם, פטור, שזה שהניחם בצדו פושע הוא במה שהניחם בצדו.

שם סעיף י

היתה לו אבן מונחת בחיקו, בין שלא הכיר בה מעולם, בין שהכיר בה ושכחה ועמד ונפלה והזיקה, וכן אם נתכוון לזרוק שנים זרק ארבעה והזיק, או שהזיק כשהוא ישן, חייב בנזק ופטור מד' דברים.

שם סעיף יא

מי שנפל מן הגג ברוח מצויה והזיק, חייב בד' דברים ופטור מהבושת. נפל ברוח שאינה מצויה, חייב בנזק בלבד ופטור מד' דברים (וע"ל סי' תי"ח סי"ג). ואם נתהפך, חייב בכל, אף בבושת, שכל המתכוין להזיק, אף על פי שלא נתכוון לבייש, חייב בבושת.

סמ"ע על שולחן ערוך חושן משפט הלכות חובל בחבירו סימן תכא סעיף ג

ח] דאדם מועד לעולם. מ"מ לכו"ע אאונס גדול אינו חייב וכמ"ש הטור והמחבר ומור"ם בסמוך [טור סעיף ו' ומחבר ומור"ם] בסעיף ד' וגם זה מבואר בסימן שע"ח [סעיף א'] ובשאר מקומות:

סעיף ד

ט] פושע הוא. בכלל פושע הוא דקאמר הוא נמי דאם הישן הוזק בהכלים שהונחו בצידו שחייב בעל הכלים בנזקי דהישן וק"ל:

ערוך השולחן חושן משפט סימן תכא סעיף ב

אף על גב דלנזק אדם מועד לעולם אף באונס מ"מ באונס גמור פטור וביאור הדברים כגון שישנו שניהם כאחד ונתהפך אחד מהם על חבירו והזיקו או קרע בגדיו חייב דלא היה לו לשכב אצלו אבל אם היה ישן לבדו ובא חבירו ושכב בצדו והזיק הראשון להשני פטור דאונס גמור הוא ומה היה לו להזהר אבל האחרון שהזיק להראשון חייב וכן ראובן ששכב לבדו ובא שמעון והניח כליו בצדו ונתהפך ראובן עליהם ושברן פטור שזה שהניחם בצדו פושע הוא ואם היו הכלים של אחרים חייב המניח בהזיקן ולא עוד אלא אפילו אם זה הישן הוזק בהם חייב המניח בנזקו [סמ"ע] ומפרט זה תדין על כל מיני אונסים דבאונס גדול כזה שנתבאר פטור המזיק וכמ"ש בס"י שע"ח ובדעת הרמב"ם ז"ל נתבאר שם בסעיף ג' ע"ש:

סעיף יב

היתה לו אבן מונחת בחיקו בין שלא הכיר בה מעולם שמונח האבן בחיקו ובין שהכיר בה ושכחה ועמד ממקומו ונפלה האבן והזיקה חייב בנזק דאין זה אונס גמור במה שלא ידע שהאבן מונח בחיקו

סעיף יג

מי שנפל מן הגג ברוח מצויה והזיק חייב בד' דברים לפי שהוא שוגג קרוב למזיד כיון שיכול ליפול ברוח מצויה לא היה לו לשכב על הגג ושע"י זה יזיק לאחרים ופטור מבושת שהרי לא נתכוין להזיק ואם נפל ע"י רוח שאינה מצויה ובמצויה לא היה נופל אינו חייב אלא בנזק דשוגג גמור הוא אבל אינו אונס גמור דליפטר גם מנזק מפני שלפרקים מצויות רוחות כאלו ולכן אם אף ע"י רוח שאינה מצויה לא היה נופל ג"כ אלא שנתהוה סערה שאינו מצוי כלל פטור גם מנזק [נ"ל][...]

Programme du mardi

ערוך השולחן חושן משפט סימן שעח סעיף ב - יא

סעיף ב. כל מזיק חייב לשלם נזק שלם מהיפה שבנכסיו כמ"ש בס"י תי"ט ואפילו הזיק בשוגג או באונס חייב ורז"ל דרשו זה מקרא דחייב על השוגג כמזיד ועל האונס כרצון [שם כ"ו ב] דאדם מועד לעולם בין שוגג בין מזיד בין ער בין ישן והסכימו רבותינו הראשונים דלאו בכל אונס חייב דבאונס גמור פטור ונתנו כלל בזה דכל אונס שהוא כעין גנבה פטור וכעין אבידה חייב [תוס' ורא"ש ר"פ המניח] וכן איתא שם

בירושלמי דזה שיטן חייב דוקא אצל הכלים או אצל האדם והזיקם כשיטן חייב אבל כשיטן במקום פנוי ובא אחר ושכב אצלו או הניח כלים אצלו והזיק הראשון את השני או את הכלים פטור הראשון דהשני הוא המועד וכן ראייה ממה שיתבאר בסי' תי"ב במניח את הכד ברה"ר ובא אחר ונתקל בה ושברה פטור לפי שאין דרכן של בני אדם להתבונן בדרכים ע"ש אלמא דבאונס גמור פטור:

סעיף ג. אבל הרמב"ם ז"ל לא חילק בין אונס לאונס וכתב סתם בפ"ו מחובל בין שהיה שוגג בין שהיה אנוס ואף על גב דמדברי רבותינו בעלי הש"ע משמע דגם הרמב"ם מחלק בזה וכ"כ רבינו הב"י בכסף משנה שם מ"מ לא משמע כן מלשון הרמב"ם וכ"כ הרב המגיד והש"ך דלהרמב"ם אין חילוק ונ"ל דהרמב"ם ס"ל דכיון דבגמ' מחייב מזיק באונס אין סברא לחלק בין אונס לאונס אלא דס"ל דבמקום שיש אחר שגרם לנזק זה והוא פושע יותר מזה האנוס אין לנו לחייב את זה שנאנס אלא זה שפשע ולכן כשבא אחר וישן אצלו או הניח כלים אצלו פטור הראשון וכן משמע לשון הירושלמי שאומר מפני שהשני הוא מועד וכן במניח את הכד ברה"ר שפשע זה המניח במקום הילוך רבים אין לחייב זה שנתקל בה ושברה ולפיכך אם הניח את הכד במקום שיש לו רשות להניח ונתקל זה ושברה חייב וכן אם היתה סיבה ניכרת שמן השמים היה הנזק פטור כמו שיתבאר עוד כלל גדול נראה מדבריו דזה שהזיק באונס חייב זהו כשהזיק ממש בעת האונס כגון שנתקל בשעת הליכתו ונפל על כלי ושברו אף על גב דנתקל לאו פושע הוא מ"מ חייב דאדם מועד לעולם ואם היה הכלי מונחת במקום שהיה רשות לבעל הכלי להניחה חייב זה הנתקל אבל אם בעת שנתקל לא הזיק אלא שאחר ניזוק עי"ז כגון שנשא כד מים ונתקל ונפל ונשפכו המים ונשבר הכד והלך איש אחד והוחלק במים או בשברי הכד פטור הראשון דהוא לא הזיקו בידיים אלא שהיה גורם שהאחר יהיה לו היזק על ידו וכיון דאינו פושע אינו חייב בגרמתו [ובזה מתורץ קושית התוס' ר"פ המניח ד"ה ושמואל ע"ש ודו"ק]:

סעיף ד. וראיה לזה דהנה הרמב"ם בפ"ו מחובל כתב המזיק ממון חבירו חייב לשלם נזק שלם בין שהיה שוגג בין שהיה אנוס הרי הוא כמזיד כיצד נפל מן הגג ושבר את הכלים או שנתקל כשהוא מהלך ונפל על הכלי ושברו חייב נזק שלם שנאמר ומכה בהמה ישלמנה לא חילק הכתוב בין שוגג למזיד עכ"ל ובפי"ג מנזקי ממון דין ז' כתב נשברה כדו ברה"ר והוחלק אחד במים או שלקה בחרסיה פטור מפני שאנוס הוא עכ"ל ויש להבין והרי אפילו באונס חייב בנזקין ואין לומר דדוקא כשהזיק כלים חייב אבל אם הזיק אדם פטור דאדרבא נזקי אדם חמור מנזקי כלים ועוד דבגמ' דרשו מפצע תחת פצע לחייב על שוגג כמזיד ואונס כרצון והרמב"ם שדרש מקרא דמכה בהמה ישלמנה ברור הוא דלא תימא דוקא בנזקי אדם חייב ולא בנזקי בהמה ולזה הביא מקרא זה דאפילו בבהמה חייב וה"ה לכלים אלא ודאי דהחילוק הוא דאם בשעה שנתקל נפל על האדם ועל הכלים והזיקן חייב אבל זה שנשברה כדו לא הזיק בשעת מעשה אלא שאח"כ נתנזק בו אדם פטור מפני שהיה אנוס:

סעיף ה. ולפי"ז יש להבין בדברי רבינו הב"י שבכאן בסעיף א' העתיק לשון הרמב"ם שבפ"ו מחובל ובסי' תי"ב סעיף ד' כתב מי שהיה טעון כד ונתקל ונשבר הכד והזיק לאחרים בשעת נפילה פטור דנתקל לאו פושע הוא עכ"ל וזהו לשון הטור שם ולא העתיק לשון הרמב"ם שבפי"ג מנזקי ממון שהבאנו ובודאי לדעת הטור כן הוא שמחלק בין אונס לאונס ולא לדעת הרמב"ם ואף על גב דרבינו הב"י ס"ל דגם הרמב"ם מחלק כן כמ"ש א"כ למה חייב בנתקל ונפל על הכלי ושברו הא אידי ואידי נתקל הוא והטור באמת לא כתב כאן דנתקל:

סעיף ו. וצ"ל דרבינו הב"י ס"ל דנתקל לא הוי אנוס גמור ולפיכך חייב בנפל על כלי ושברו אבל בהזיק לאדם בשעת מעשה פטור ולא משום דאדם קיל מכלים אלא משום דהניזק ג"כ היה לו לשמור את עצמו ונהי דגם הוא לא הוה פושע ואינו דומה למי שהניח כלים אצל הישן שבסעיף ב' מ"מ גם אין לנו לחייב את הראשון דהא גם הוא לא פושע וזה שכתב בסי' תי"ב והזיק לאחרים זהו כשהזיק לאדם ולא לבהמה וכלים דלבהמה וכלים חייב כמ"ש בכאן ואף שיישבנו דברי רבינו הב"י מ"מ נראה העיקר בדעת הרמב"ם כמ"ש ולכן לא כתב הטור בכאן דנתקל שכתב הרמב"ם ואפילו לפמ"ש בסי' ד"ש סעיף ג' דכל נתקל הוא ע"י איזה דבר כמו ע"י כלי או מדרון או גליד מ"מ עכ"פ דא ודא אחת היא:

Programme du mercredi

ערוך השולחן חושן משפט סימן שעח סעיף ז

כתב רבינו הב"י בסעיף ד' היה עולה בסולם ונשמטה שליבה מתחתיו ונפל והזיק אם לא היתה מהודקת וחזקה חייב ואם היתה חזקה ומהודקת ונשמטה או שהתליעה ה"ז פטור שזו מכה בידי שמים היא וכן כל כיוצא בזה עכ"ל וזהו לשון הרמב"ם ז"ל ורבינו הב"י הולך לשיטתו דגם הרמב"ם פוטר באונס גמור ולפ"ז אתי שפיר דגם התליעה הוי אונס גמור אבל לפמ"ש לדעת המגיד והש"ך יש להבין למה פטור בהתליעה האמנם גם בל"ז קשה מה שייך בהתלעה מכה בידי שמים והרי היה לו לראות אם התליעה אם לאו וכבר השיג עליו הראב"ד ז"ל דנהי דאנוס הוא מ"מ לא גרע מכל האונסים שחייב אמנם באמת הוא טעות הדפוס וצ"ל אם לא התליעה [ב"ח] דבזה ודאי כיון שלא היה שום סיבה הוי מכה בידי שמים אבל בהתליעה חייב להרמב"ם [וכ"מ במכות ז' ב]:

סעיף ח. כתב רבינו הב"י בסעיף ב' נפל מן הגג והזיק חייב לשלם נזק שלם בין שנפל ברוח מצויה בין שנפל ברוח שאינה מצויה וכתב רבינו הרמ"א הטעם משום דלא מקרי אונס גמור אבל הטור כתב דברוח שאינה מצויה פטור דאנוס הוא והנה לפמ"ש בדעת הרמב"ם חייב אפילו באונס גמור ורבינו הרמ"א שהוצרך לומר דלא הוי אונס גמור זהו לרוב הפוסקים דפטרי באונס גמור ואפשר דס"ל דגם הרמב"ם ס"ל כן כדעת רבינו הב"י אבל הטור סותר את עצמו למ"ש בס"י תכ"א דבנזק חייב אף ברוח שאינה מצויה ויש מי שכתב דטעות סופר הוא בטור ויש שחילקו בין אדם לכלים ואינו עולה יפה לדינא [ב"ח וט"ז] ויש מי שאומר דכאן מיירי שנפל באונס גמור ובשם לא מיירי באונס גמור [ב"ח] ולפ"ז צריך לדעת באיזה אופן הוי אונס גמור ובאיזה אופן לא הוי אונס גמור והאמת הוא דבשם מיירי בגג שאין לו מעקה כמ"ש שם הטור מפורש ולכן אף על פי שבהנפילה היה אונס מ"מ לא היה לו לעלות על גג שאין לו מעקה אבל בכאן מיירי בסתם גג שיש לו מעקה ולכן כשהרוח שאינה מצויה עקר המעקה או עקרו מע"ג המעקה והפילו הוי אונס גמור [ט"ז] ולדינא ודאי דבכה"ג גם רבותינו בעלי הש"ע יודו לזה ואפשר דגם הרמב"ם יסבור כן דהוה כמכה בידי שמים:

סעיף ט זה שנתבאר דלרוב הפוסקים באונס גמור פטור זה דוקא כשהזיק בלא כוונה אבל כשהתכוין להזיק אף באונס גמור חייב לשלם כמו נרדף ששיבר את הכלים כדי שימלט מהריגה כמ"ש בס"י עד"ר ובס"י ש"פ [ש"ך]:

סעיף י. ואין חילוק בכ"ז בין שהזיק בהמתו של חבירו או הרגה או שיבר כליו או קרע בגדיו או קצץ נטיעותיו וכן אם הזיק גופו של חבירו רק בהזיק את גופו במתכוין חייב בחמשה דברים כמ"ש בס"י ת"כ:

סעיף יא. כל מה שנתבאר דחייב בין בשוגג בין במזיד ובין באונס זהו דוקא כשהזיק ברשותו של ניזק שנכנס אצלו שלא ברשיונו והזיקו אבל ברשותו של מזיק או ברשות שניהם או ברשות שאינו של שניהם יש בזה דינים אחרים וכך אמרו חז"ל [ב"ק מ"ח ב] שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות הזיקו זא"ז חייבין הוזקו זה בזה פטורין אבל אחד ברשות ואחד שלא ברשות זה שברשות פטור וזה שלא ברשות חייב ולדעת הרמב"ם אינו חייב המזיק ברשותו אלא כשהיה מתכוין להזיקו אבל בשגגה וכ"ש באונס פטור וכן בשניהם ברשות או שניהם שלא ברשות וז"ל בפ"ו מחובל בד"א ברשות הניזק אבל ברשות המזיק אינו חייב לשלם אלא אם הזיק בזדון אבל בשגגה או באונס פטור וכן אם היו שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות והזיק אחד מהם ממון חבירו שלא בכוונה פטור עכ"ל וכ"כ בפ"א מחובל דין ט"ז המזיק את חבירו בכוונה בכל מקום חייב בחמשה דברים ואפילו נכנס לרשות חבירו שלא ברשות והזיקו בעה"ב חייב שיש לו רשות להוציאו ואין לו רשות להזיקו אבל אם הוזק זה שנכנס בבעה"ב הרי הבעה"ב פטור ואם הבעה"ב הוזק בו חייב מפני שנכנס שלא ברשות היו שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות והוזקו זה בזה שניהם פטורים עכ"ל הרי מפורש דלדעתו לבד רשות הניזק אינו חייב רק כשהזיקו בכוונה:

Programme du jeudi

שו"ת חוות יאיר סימן קסט

ע"ש הנה שמעתי אף כי לא הודעתני מהיזק שבא לך ע"י האורח הרגיל כאכסניא דאתי לקיצין כמעט בכל חודש שהלך לבית המשתה ונשתכר וכשחזר לביתך לחדר משכבו שכח לכבות נר שעוה המשולב והניחו דולק ונשרף המכסה שעל השלחן עם השלחן וארגז של כלי לבן וכמעט שלא נשרף גם הוא המקום ימלא חסרונוך ויפה עשית שלא הודעתני כי בכל צרתך לי צר ואי לדידי צייתית תתבענו בדין על היזקך כי יצא חייב לשלם תשלומי נזקך בלי ספק כי אדם מועד לעולם וכו' ואי פריש מלהתאכסן/מלהתאכסן/ עוד אצלך לפרוש ואי לא יפרוש יזהר להבא. כמעשה שהיה שעושר ר"פ הידוע לך בא לדין עם שפחתו שהזהיר אותה כמה פעמים שלא תגדל המדורה בתנור בית החורף ותשגיח בפרט על העץ שתניח ליבש בנקב גדול שעל פי התנור להסירו אם תרצה להרבות בחבילות ולא השגיחה ונאחז שלהבת מתוך התנור בעצים שעל פי התנור ונשרף לו קצת כלי בית לערך ששה ר"ט ונתחייבה השפחה לשלם כי לא טענה רק ששכחה להסיר העצים ולקח התובע הפסק כתוב וחתום וכל השומעים תמהו על התובע שנטפל עם שפחתו העניה כי הוא איש מכובד ונדיב כידוע לך עד כי הדיין עצמו שאלו על זה והשיב כי חלילה לו לבקש ממנה דבר רק להפחידה להבא שתזהר בזה ותשמר מלעשות היזקות באבדון ושבירת כלים. לכן איעצך שגם אתה תעשה כן מטעם זה ממש ואתה שלום וגו': נאם יאיר חיים בכרך [מהגהות ב"ד/ למדנו מדבריו דשכור שהזיק חייב לשלם וע' כנה"ג ח"מ (שע"ח אות ט') שפסק דחייב לשלם וע' עירובין (ס"ד) וזכ"א ח"מ ח"ב (אות שין)].

Liste des 117 Souguiot étudiées sur Matmidim

Sougiot sur les H'aguim				
Hanouka 8. Emplacement de la Hanoukia 44. 45. Ner Ich oubeto 111 - 113. Le Chamach	Pourim 16. Michloah' Manot et Matanot Laevyonim 85. Zakhor et Méh'iyat Amalek	Pessah 20. Biour H'amets 58. Bedika des miettes 86. 87. 88. Vente du Hamets	Sefirat Haomer 21. Un seul grand compte 89. 90. Un enfant qui devient adulte au milieu de la Sfira Ben Hametsarim 100. 3ème Beit Hamikdash	Roch Hachana 35. Les trois Livres 101 - 103. Tkiot Choffar Soukot 36. Mitstaer 104 - 106. Ma'amid
Sougiot de Brah'ot				
1. Birkot Hatorah 2. Choméa Kéoné 3. Arévout 4. Kavana dans le Chema 5. Position pour le Chema 6. Méah Brah'ot 7. Amen Yetoma 9. Les quantités pour les Brah'ot	10. Les Brah'ot de consommation 11. Brah'a Chééina Tsrih'a 12. Ikar Vétafel 13. Méein Chaloch 14. Brah'a sur un interdit 15. Anigrone 17. Birkat Haguefen	18. Natei Inchei 19. Birkat Haréah' 22. Les jus 23. Trima 24. Pat Kisnin (1) 25. Pat Kisnin (2) 26. Les Apéritifs 27-31 Zimoun 32. Tefilat Haderekh	33 -34. Birkat Hagomel 38. Chéhéh'éyanou sur un nouveau fruit 39. Chéhéh'éyanou sur un nouveau Keli 40. Chéhéh'éyanou sur les Mitsvot 41. Hatov Véhamétiv sur le vin	42. Cheva Brah'ot (1) 43. Cheva Brah'ot (2) – Panim H'adachot 46. Birkat Halevanah 47-49. H'azarat Hachats'
Sougiot générales				
37. Bal Tossif 50. Tokh Kédé Dibour	51-52. Ein Chaliah' Lidvar Avera	53. Mitsva bo yoter Mibichlouh'o 54. Mitsvot lav lihanot nitanou	55-56. Mitsvat Assei Chehazman grama 57. Zerizim makdimim lemitsvot	71. 72. Haossek Bamitsva Patour Minhamitsva 89. 90. Les actions de l'enfant
CHABBAT – Melekhet Mah'chevet		Chabbat – Les Derabanan		
59. 60. 61. Mit'assek 62. 63. 64. Davar Chééno Mitkaven 65. à 68. Psik Récheh	75 à 79. Grama 80. Chinouy 69. 70. Melakha chééina tsrikha légoufah	91 à 95. Réhitsa BéChabbat VéYom Tov 107 – 110. Nerot Shabbat		
Hachkafa - pensée juive	Even Haezer	Yorei Dé'ah	H'ochen Michpat	
81 à 84. Tsaar Baalei Haim	96 à 99. Yih'oud	73. 74. Maaser sur les gains	114 – 117. Adam Hamazik Béoness	